

[H. C. Toft.]

år, hvad den forhåbentlig ikke gør, bliver det jo et beløb på et halvt hundrede millioner kroner. Så vidt jeg har kunnet skønne, vil beløbet ikke blive af denne størrelsesorden, men vel nærmere et beløb på 25-30 mill. kr. Men også dette er et anseligt beløb, som ikke kommer de kvægsælgende landmænd til gode.

Jeg er bekendt med, at Oxexport har en meget stor del af Tysklandseksporten, og det, der går i denne kasse, må jeg gå ud fra anvendes i fuldt mål til støtteopkøb; men indtægten fra, hvad der derudover går til det tyske marked, kan man ikke med sikkerhed regne med i fuldt omfang anvendes til støtteopkøb og derigennem kommer landmændene til gode. Det er jo endda muligt, at de tyske importører trykker priserne yderligere også over for Oxexport, således at der heller ikke for den parts vedkommende, der går gennem Oxexport, er tale om, at forskelsprisen på det danske marked og det tyske marked kommer producenterne til gode.

I denne tid, hvor vanskelighederne for det danske landbrug er store — større end i mange år — hvor vi må træffe indenrigspolitiske foranstaltninger for at hjælpe på landmændenes økonomi, er det jo ikke mærkeligt, at landmanden med undren og irritation ser på den handelsudvikling, der her foregår.

Jeg har derfor stillet mit spørgsmål til den højtærede landbrugsminister, og landbrugsministeren vil måske i dag svare mig, at han ikke har fået nogen indstilling fra det pågældende eksportudvalg. Men jeg regner det for givet, at der er foregået en forhandling mellem disse eksportorganer og landbrugsministeren, således at landbrugsministeren kan give de danske kødproducenter en forklaring på, hvorfor man ikke anvender loven om afsætning af danske landbrugsvarer.

Formanden: Jeg henstiller endnu en gang, at der bliver mere ro i salen under forhandlingen.

Landbrugsministeren (Skytte): Det er et ret aktuelt spørgsmål, der her rejses af det ærede medlem hr. H. C. Toft. Det er rigtigt som skildret her, at der i dag er en

ikke uvæsentlig forskel mellem de priser, der betales på det danske marked, og de priser, der opnås ved eksport til Tyskland. Tysklandseksporten foregår jo efter en kontingentordning, idet der hver uge eller hver 14. dag — det varierer lidt — stilles visse kontingenter til rådighed fra tysk side, som så udfyldes af Danmark, og kontingenterne er fordelt efter tidligere leveringer. Stort set kan man vel sige, at Oxexport har 70 pct. af leverancerne og de private eksportører 30 pct. Det kunne være ret nærliggende i en sådan situation at mene, at vi burde udligne prisforskellen ved pålæggelse af afgifter, og det var vel også det, der lå til grund for udformningen af bemyndigelsesloven. Imidlertid ligger det sådan — hvad jeg forstod at det ærede medlem for så vidt havde erfaret — at i medfør af § 1 i lov nr. 195 af 16. juni 1961 om afsætning af danske landbrugsvarer m. m. — det er den, vi populært kalder bemyndigelsesloven — kan landbrugsministeren efter indstilling fra vedkommende eksportudvalg, subsidiært vedkommende branche, og efter forhandling med det i lovens § 1 omhandlede kontaktudvalg påbyde, at afsætningen af landbrugsvarer kun må ske under iagttagelse af de forskrifter, han måtte fastsætte. Hertil hører i medfør af lovens § 2 fastsættelsen af eksportafgifter. Der kræves altså en indstilling til landbrugsministeren, for at han kan fastsætte eksportafgifter, og en sådan indstilling har jeg ikke modtaget. Jeg er opmærksom på, at eksporten af slagtekvæg til Tyskland for tiden, som jeg sagde, giver mulighed for, at eksportøren får en relativt rigelig fortjeneste, og jeg har da også haft visse drøftelser med eksportørernes organisationer.

Min personlige stilling er den, at jeg gerne ser pålagt en eksportafgift, men under de forhandlinger, jeg har ført — og jeg er jo ikke den, der skal indstille, det er de andre, der skal det — er der altså indtil dato ikke fremkommet nogen indstilling fra dem, der skal fremkomme med en sådan. Når man ikke har gjort det, skylder jeg her at sige, at eksportørerne har peget på — det gælder først og fremmest Oxexport — at de føler sig forpligtet til at rømme markederne herhjemme, og at de derfor er nødt til at opkøbe markeder, som ikke